

BIJLAGE 2

Bijdrage 1

Sinds 21 jaar werk ik 20 uur in de week als onderwijsassistent wiskunde/exacte vakken op een middelbare school. Daarnaast werk ik sinds 6 jaar 6 uur in de week als onderwijsassistent rekenen op een Pabo. De werktijd is inclusief voorbereiding, kennis bijhouden en administratie.

Mijn werk bestaat uit het geven van bijlessen aan kleine groepjes van maximaal 4 studenten tegelijk. Ik werk op beide scholen volgens de regeling sociale werkvoorziening begeleid werken. De scholen zijn allebei tevreden over me. Ik heb een aandoening binnen het autistisch spectrum en kan daarom niet voor volle klassen staan. Ik heb dan geen overzicht.

Naast mijn salaris ontvang ik nog een gedeeltelijke Wajonguitkering. Ik kom in aanmerking voor een maatmaninkomen.

Met maatmaninkomen wordt bedoeld, dat als ik gezond was geweest ik een hoger salaris als docent had kunnen verdienen. Daar wordt het salaris, dat ik verdien, mee vergeleken. Daardoor is mijn verlies aan verdiencapaciteit groter en wordt ik meer gecompenseerd. Als gevolg daarvan ontvang ik een hogere aanvullende uitkering. De uitkering is 420 netto per maand.

Als ik nu via een garantiebaan hetzelfde werk zou doen, dan zou ik veel minder verdienen en onder bijstandsniveau zitten. Ik zou dan aangewezen zijn op een aanvullende bijstandsuitkering en dat vind ik een heel naar idee. Mensen met een garantie baan verdienen maximaal 110 % van het minimumloon. Als je door een medische urenbeperking aangewezen bent op parttime werk, dan kan je daar niet van leven.

Ik vind het vervelend om afhankelijk te zijn van een uitkering, die elk moment gestopt kan worden. Daarom wil ik graag in staat zijn om genoeg te kunnen verdienen om van te kunnen leven, want dan ben ik onafhankelijk.

Een paar jaar terug was er sprake van dat we allemaal naar de bijstand zouden moeten. Op het laatste moment is het toen niet doorgegaan. Ik voelde me overgeleverd aan willekeur. Daarnaast ben ik helaas aangewezen op loonkostensubsidie. Daar hebben ze een tijdje geleden ook mee zitten rommelen.

Toen er sprake van was dat ik naar de bijstand moest ben ik werk erbij gaan zoeken en dat is gelukt. Het is gelukkig werk dat bij me past, rekenbijlessen geven op een Pabo, en ze zijn tevreden over me. Maar het is ook erg zwaar om meer te werken. Ik heb minder tijd en energie om mijn huis gezellig, opgeruimd en netjes te houden en ik ben ook labieler geworden. Ik moet meer medicijnen slikken waardoor ik ook meer last van bijwerkingen heb.

Als ik veel stress heb, dan word ik als reactie daarop extra streng naar mezelf en dan kan ik mezelf heel snel een profiteur vinden. Ik voel me dan schuldig dat ik een Wajong heb, temeer omdat je aan mij niets kan zien en ik 2 gezonde handjes en voetjes heb. Ik heb in zo'n bui ook een keer mijn Wajong willen opzeggen, maar mijn job coach heeft het toen teruggedraaid.

Ik zou in ieder geval nooit naar de bijstand willen, maar meer werken lukt ook niet. Dat neem ik me zelf soms kwalijk en dan voel ik me een mislukkeling.

Als ik in de media negatieve berichten over mensen met een uitkering lees, dan trek ik me dat erg aan. Zo vond ik het erg moeilijk dat de VVD een tijdje geleden proefballonnetjes opliet over het afschaffen van de vakantietoelage in de bijstand, terwijl er tegenwoordig ook werkenden mensen met een beperking/ beperkte belastbaarheid in de bijstand zitten voor een aanvulling.

Als je door een beperking niet meer uren kan werken en je verdient heel weinig, dan kan je er echt niets aan doen dat je aangewezen bent op aanvullende bijstand.

Als je om bovengenoemde redenen aangewezen bent op parttime werk, dan zou je daarmee genoeg moeten verdienen om van te kunnen leven. Ik denk hierbij aan een hoger salaris en aan

belastingaftrek.

Daarom vind ik dat de salarissen van de garantiebannen te laag zijn.

Als je toch aangewezen bent op een aanvullende uitkering, dan zou je een erkende arbeidsongeschiktheidsuitkering moeten krijgen en geen bijstand. De bijstand is een uitkering, die geassocieerd wordt met mensen die niet willen werken en hun best niet doen. Zie ook het document, dat ik nog zal uitdelen.

Het garantie-inkomen geldt niet meer, als je langer dan 2 maanden zonder werk zit.

Zelf ben ik niet bang om mijn baan te verliezen, omdat ik op beide scholen een vast contract heb en ze op allebei de scholen erg tevreden over me zijn.

Maar veel mensen krijgen tegenwoordig een tijdelijk contract en dan is het moeilijk om binnen 2 maanden aansluitend ander werk te vinden.

Toen ik op de Pabo kwam werken, duurde het vanaf het moment dat ik solliciteerde 3 tot 4 maanden, voordat alles geregeld was en ik in dienst kon komen. Ik heb wel eerder meegemaakt dat het een paar maanden duurde, voordat alle administratieve rompslomp geregeld was en ik in dienst kon komen.

Voor mij persoonlijk is het eerder een gevaar, dat ik in de toekomst misschien het aantal uren niet meer kan volhouden en een stapje terug moet doen, ook omdat ik een dagje ouder word. Ik loop nu al op mijn tenen.

Misschien zou het verstandig zijn om nu al een paar uur minder te werken, voordat het garantie-inkomen ingaat, maar dat is mijn eer te na. Daar ben ik veel te trots voor.

Bijdrage 2

Er worden heel wat regelingen afgeschaft om de extra uitgaven van de nieuwe regelingen compenseren. Mij lijkt dat zo weinig extra kosten voor zo'n kwetsbare groep in deze tijden van overschot een kwestie is van morele plicht, zodat de bestaande rechten kunnen worden gerespecteerd. Het feit dat er een garantiebedrag komt is een illusie, want het garantiebedrag is geen garantie.

Mijn zoon als voorbeeld. Mijn zoon is 35 jaar en werkt sinds zijn 18^e non-stop. Hij zit in de oude Wajongregeling. Hij heeft het Cornelia de Lange syndroom, wat betekent dat hij licht verstandelijk gehandicapt is en een stoornis in het autistisch spectrum heeft. Werk geeft zijn leven structuur, financiële zelfstandigheid, collega's en een gevoel van eigenwaarde. Het is dus voor hem heel belangrijk.

De praktijk heeft uitgewezen dat hij maximaal 24 uur kan werken. Hij heeft iets meer gewerkt, maar dan werd hij ziek van oververmoeidheid. Hij heeft geen officiële medische urenbeperking.

Hij verdient met die 24 uur via het SW bedrijf 1090,- per maand netto. Via de Wajong heeft hij nog een aanvullende uitkering van 280,-, zodat hij netto 1370,- verdient. Hiermee kan hij net zijn huur betalen, eten, drinken, verzekeringen, gemeentelijke lasten, energiekosten, eigen bijdrage CAK voor de woonbegeleiding en eigen bijdrage voor zijn medicijnen, abonnement voetbalclub en sportzenders, waardoor hij naar zijn favoriete club Arsenal kan kijken, fietsreparaties, ov-kaart, student-aan-huis voor hulp bij stotterende laptop of printer. Ik help hem bij zijn financiën en zie erop toe dat hij ook nog wat buffer op bouwt voor kapotte wasmachine of TV.

Als ik de formules en de grafieken bekijk gaat mijn zoon er met de nieuwe regeling waarschijnlijk op achteruit. Ik kan niet uitrekenen hoeveel precies, daarvoor is het veel te ingewikkeld, maar het zal rond de 150,- netto per maand zijn. Dat is het verschil tussen sober leven en armoede!!

De kans bestaat dat Bauke wil solliciteren. Bauke werkte eerst bij Albert Heijn, maar na de komst van een nieuwe bedrijfsleider werd hij gedumpt, want die had niet zoveel met mensen met een vlekje. Daarna heeft hij ruim 8 jaar gewerkt bij een natuursupermarkt in Zeist (elke dag 35 kilometer

fietsen). Daarna heeft hij ruim drie jaar gewerkt bij Jumbo, via het systeem van groepsdetachering van de SW. Dit was voor Bauke de ideale situatie, want hij had deskundige begeleiding vanuit de SW, lotgenoten als collega's en de dienstverlening aan de klanten vond hij geweldig. Helaas werd dit project beëindigd en daarna is Bauke in de Groenafdeling van het SW bedrijf aan de slag gegaan. Hij hield daardoor werk, maar hij heeft aangegeven dat hij het liefst weer in een supermarkt wil werken. Het SW bedrijf heeft echter maar een beperkt aantal detacheringsplekken bij supermarkten en hij heeft de laatste 3 jaar geen aanbod gehad. Ik verwacht dat hij de komende tijd wil solliciteren bij supermarkten. Dat zou betekenen dat hij het risico van een tijdelijk contract moet nemen. En omzetting naar een vast contract is dan hoogst onwaarschijnlijk. En hoe groot is dan de kans dat hij binnen 2 maanden weer een nieuwe baan vindt? Iedereen om hem heen zal dat door de komende regelingen afraden, ik vooral, ook al vind ik het vreselijk dat hij een stap naar leuker werk niet meer kan zetten.

We hebben als Wajonggroep bij het UWV geïnformeerd hoe snel mensen met een beperking weer een nieuwe baan vinden. Dat is schrikbarend:

17% vindt binnen 2 maanden een nieuwe baan

50% binnen een jaar

70% binnen 2 jaar.

Wij vinden dat de huidige Wajongers bij het vinden van nieuw werk altijd weer terug moeten kunnen vallen op het garantie-inkomen. Sommigen van U vinden dat misschien te lang. Maar 2 maanden is waanzin. Alleen al de administratieve rompslomp kan langer duren. Die termijn moet veel langer, minstens 3 jaar.

Voor mijn zoon is het ook heel jammer dat de voortgezette werkregeling van de Wajong 2010 wordt afgeschaft. De omvang van zijn werkweek komt overeen met zijn maximale belastbaarheid. De overgang naar de Wajong 2010 hebben we even stopgezet, want te veel verandering is niet goed voor Bauke. Maar hij werkt eigenlijk full-time en zit onder het WML. Dat zou die voortgezette regeling opheffen.

De enige regeling die recht doet aan het principe Werken naar Vermogen wordt afgeschaft.

Bijdrage 3

Mijn naam is xxx. Sinds 1985 heb ik vanwege mijn handicap recht op een arbeidsongeschiktheidsuitkering voor jonggehandicapten, eerst AAW, welke later overging in de Wajong. Ik werk als sociaal raadvrouw bij de afdeling sociaal raadslieden van een welzijnsorganisatie, 19 uur in de week. Inwoners kunnen bij ons terecht voor advies en hulp rondom sociaal-juridische vragen en problemen. Daarnaast heb ik recht op een gedeeltelijke Wajonguitkering (arbeidsongeschiktheidspercentage; 35-45%).

Ik heb een aangeboren botgroeistoornis, met een moeilijke naam: pseudo-achondroplasie.

Heel in het kort betekent dit; een geringe lengte en afwijkingen aan botten en gewrichten. De aandoening zorgt voor toenemende slijtage van de gewrichten, pijn en moeilijk lopen en alle dagelijkse handelingen kosten mij veel meer energie.

Ik heb het geluk gehad dat ik heb kunnen studeren. Ik ben heel blij dat ik deze kans heb gekregen, maar ik heb er ook hard voor moeten werken. Maar uiteindelijk heb ik mijn studie Rechten met goed resultaat kunnen afsluiten.

Ik ben heel blij dat ik na mijn studie uiteindelijk een voor mij passende deeltijd baan heb kunnen vinden. Een baan op mijn niveau, uitdagend en nuttig werk, vind ik. Ik doe mijn werk met veel plezier. Vanwege mijn fysieke beperkingen kan ik niet fulltime werken. Ik werk 19 uur in de week. Toen ik begon in mijn huidige baan, nu zo'n 20 jaar geleden, had ik nog de hoop dat ik de uren op termijn zou kunnen uitbreiden. En hoewel mijn werkgever mij graag meer uren zou willen geven, is het voor mij fysiek niet haalbaar gebleken om meer dan de 19 uur te werken. Hoewel het werk, door

de nodige werkervaring, inhoudelijk misschien eenvoudiger voor mij wordt, wordt het door toenemende klachten, fysiek juist zwaarder. Bij alle activiteiten, dus ook bij het werk, moet ik er opletten niet over mijn fysieke grenzen te gaan. Ik wil vaak meer, dan dat ik fysiek aan kan. Ik merk dat veel mensen met een handicap dit hebben.

Als oud-AAWer heb ik al met de nodige (stelsel)wijzigingen te maken gekregen. In 1998 zijn de AAWers overgegaan naar de Wajong. Bij overgang naar Wajong is bepaald dat de oude (materiele) rechten van oud-AAWers behouden blijven. Daar is in 1997 zelf een speciale wet voor gemaakt, de wet INGA (Invoeringswet nieuwe en gewijzigde arbeidsongeschiktheidsregelingen). Ook in de Wajong zijn er de nodige wijzigingen geweest, recent nog in 2015-2018. En dan vindt staatssecretaris van Ark nu dat de Wajong weer gewijzigd moet worden, omdat het allemaal eenvoudiger voor Wajongers en werkgevers moet worden en werken meer lonend moet worden. Houden de wijzigingen dan nooit op?

Toen ik na mijn studie begon met werken, heb ik gebruik kunnen maken van de 'regeling maatmanloonwisseling' binnen de (oude) (AAW)Wajong. Deze regeling houdt in het kort in, dat er wordt gekeken naar wat mijn soortgelijke valide collega in een normale volledige werkweek verdient (de maatman), en welk percentage ik daar vanwege de medische beperkingen en het hierdoor noodgedwongen in deeltijd (53%) moeten werken, kan verdienen. Ten opzichte van mijn soortgelijke valide collega, had en heb ik dan ook nog een flink verlies aan verdien capaciteit, welke vertaald wordt in een arbeidsongeschiktheidsklasse. Het verlies wordt daardoor beperkt gecompenseerd door het recht hebben op nog een stukje aanvullende Wajonguitkering. In 2012 heeft er voor het laatst een maatmanloonwissel kunnen plaatsvinden. Volgens de beslissing van het UWV blijft dit hogere maatmanloon onder de Wajong voortaan altijd van mij (het kan behoudens indexering, niet meer veranderen). Het is fijn om te horen dat ik een hoger maatmanloon heb, maar als de plannen harmonisatie Wajong doorgaan, heb ik hier in de praktijk niet veel meer aan. Immers in de nieuwe inkomstenverrekenregel speelt het (hogere) maatmanloon geen rol meer.

Als er geen rekening meer wordt gehouden met een hoger maatmanloon, betekent dit in mijn situatie geen recht meer hebben op aanvullende Wajong. Concreet betekent dit voor mij een verlies aan inkomsten van € 458,- bruto per maand! Dat is veel geld, althans voor mij is dit veel geld! Hoezo, wordt het werken onder de geharmoniseerde Wajong lonender, als ik een groot risico loop om er € 458,- bruto per maand op achteruit te gaan?

En wat betreft eenvoudiger; als Wajonger heb je in jouw situatie met jouw specifieke regeling te maken, en niet met alle regelingen tegelijk. De regeling 'werken met hoger maatmanloon' is voor mij duidelijk, dus simpel genoeg voor mij. Mijn werkgever heeft er verder niet mee van doen, dus voor hem is het ook simpel.

In de toelichting bij het wetsvoorstel wordt het allemaal heel positief gebracht, maar feitelijk betekent het voor velen een flinke inkomensachteruitgang. Er komt wel een soort van garantiebedrag, maar dit stelt niet zoveel voor, want dit kan weer makkelijk vervallen.

Hoe realistisch is het krijgen van een nieuwe arbeidsovereenkomst binnen 2 maanden na verlies van baan, zeker als er ook nog aanpassingen moeten worden geregeld?

En ook het op eigen initiatief van baan wisselen, is niet verstandig. Gelijk een vast contract bij de nieuwe werkgever zit er meestal niet in, en naast het risico van niet verlengen contract zoals voor iedereen geldt, lopen Wajongers dan ook nog een groot risico om het garantiebedrag te verliezen. Je kan dus maar beter 'blijven zitten waar je zit'. De arbeidsmobiliteit wordt dus flink beperkt.

Bovendien vervalt in de nieuwe wet het recht op samenloopt WIA en Wajong op grond van artikel 51 lid 3 Wajong. Dit artikel regelt dat bij (meer) arbeidsongeschikt worden uit werk, naast het al ontvangen van een stukje Wajong, hier bovenop recht kan bestaan op WIA gebaseerd op het (vroegere) loon. Mocht de situatie zich voordoen, dan kan dit zeker voor mensen die met een hoger maatmanloon werken, voor een nog flinkere inkomensachteruitgang zorgen. Immers een

inkomstendaling doordat de WIA max. 70/75% van het WIA maandloon is, met daarnaast, zoals voorheen (op grond van artikel 51 lid 3 Wajong), geen recht meer op het stukje aanvullende Wajonguitkering.

Groot probleem is dat er in het wetsvoorstel helemaal geen rekening wordt gehouden met het feit dat veel mensen in de Wajong helemaal niet fulltime kunnen werken. Het hebben van een handicap en alles wat daarbij komt kijken, kost voor velen al zoveel energie, dat daarbij enkel in deeltijd kunnen werken vaak het hoogst haalbare is. Het is niet een kwestie van niet meer willen werken, maar van niet meer kunnen werken! Juist het werken met een hoger maatmanloon, de Bermanregeling en de voortgezette werkregeling zijn goede regelingen voor mensen met een medische urenbeperking. Hoe krom is het dan, dat juist deze regelingen worden afgeschaft. Een verslechtering van perspectief wat m.i. strijdig is met het VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap.

De staatssecretaris zegt meerdere malen in de toelichting bij het wetsvoorstel "dat voorop staat dat mensen met een Wajonguitkering zeker moeten zijn van inkomensondersteuning." Geldt dit dan zeker ook niet voor mensen die nu al werken onder de oude regelingen (Bermanregeling, voortgezette werkregeling en hoger maatmanloon)? Mensen hebben hun leven en financiële situatie hier op aangepast. Waarom respecteert de overheid de oude rechten van Wajongers niet? Waarom krijgen Wajonggerechtigden steeds maar weer met veranderingen in de regels te maken? Mensen moeten kunnen vertrouwen op eerder gedane toezeggingen door de politiek, vertaald in wet- en regelgeving. Het getuigt van een onbetrouwbare overheid die het met de rechtszekerheid niet zo nauw neemt, als telkens maar weer de 'spelregels' worden veranderd.

Ik verzoek u dan ook er voor te zorgen dat de groep werkende Wajongers er niet op achteruit gaan, ook niet op termijn.

Respecteer de oude rechten en geeft de Wajongers een echte garantie dat ze er financieel niet op achteruit gaan.

Bijdrage 4

In de huidige situatie mag ik als Oude-Wajonger (80-100% afgekeurd) gebruik maken van mijn restverdien capaciteit.

Dit komt neer op een bruto bijverdienste van 315 bruto. Hierop wordt niet gekort.

Vanaf oktober 2019 komt er een kort overgangsregime waarbij het UWV een voorstel doet om wie dan gaat werken een bedrag toe te kennen. Huidige bezette banen door Wajongers voor september hebben erkenning voor hun rechten gekregen, maar dit is voorbij zodra de baan eindigt. Dan komen zij ook in de nieuwe situatie die vanaf 2020 zal gelden.

Bijverdienste wordt door het UWV omschreven als iets wat 'weleens' kan voorkomen. Juist de vrijheid om werk uit te proberen kan voor meer zelfstandigheid zorgen bij de doelgroep die ondanks alle beperkingen niet op de bank hoeft te blijven zitten. Kijk naar mij, ik zet me regelmatig in voor de FNV.

Werk is pas lonend voor de Oude Wajonger als hij meer dan zijn restverdien capaciteit verdient. Nu ja..Lonend..Men houdt 76% van het wettelijk minimumloon over. Dit is wel gerekend 1 % als je niet onder de kortingsnorm valt van 5% eerder afgedwongen (overigens ben ik hier ook geen voorstander van).

Ik pleit daarom voor de afschaffing van de regeling die volledig afgekeurde Wajongeren het recht ontnemt op werk waarvoor loon ontvangen wordt, waarop niet mag worden gekort. Zo ontnem je iemand het recht om de keuze te maken voor werk.